

प्रेरयसाधने इदण्डभेदे (पाचनी) अमरः। २ अस्ते सि०
कौ० । ३ आरूपक्रियायाम् ४ व्याधिभेदे च संचिप्रसा० ।

त्रौक गत्यां चुरा० आ० सक० सेट् । त्रौकयते ऋदिद्
अतत्रौकत ।

त्राश पु० तृतीयोऽंशः । १ तृतीये अंशे । “सर्वेस्मिन् विधु-
पापयुक्ततनुलवावर्द्धं निशाङ्गोर्घटीत्राशं वै कुनवांशकं
ग्रहणतः पूर्वं दिनानां त्रयम्” सुष्ठु० । २ त्रिगुणितोऽंशे च
“त्राशं दयाद् हरेदिप्रो द्वावशौ क्षतियासुतः” मनुः

त्राक्ष पु० त्रीण्यक्षीण्यस्य प समा० । त्रिनेत्रे शिवे त्रिका०
“त्राक्षपत्न्या समादिष्टः सदृशः सज्जनः पतिः” हरिवं०
१७६ अ० । २ नेत्रत्रययुक्तमात्रे त्रि० । “चेदिराजकुले
जातस्त्राक्ष एष चतुर्भुजः । रासभारावसदृशं ररास च
ननाद च” भा० सं० ४२ अ० । स्त्रियां ङीष् । “द्वर्ची
त्राक्षी ललाटाक्षी दीर्घजिह्वामज्जिह्विकाम्” भा० व०
२८६ अ० । राक्षसीभेदोक्तौ । आर्षे क्वचित् न प
समा० । त्र्राक्षि शिवे । “त्र्राक्षे पूष्णा दन्तभेदे वाम-
नाय शिवाय च” भा० आश्व० ८ अ० शिवस्तुतौ ।

त्राक्षर पु० त्रीणि अकारोकारसंकाररूपाणि अक्षराणि
यत् । १ प्रणये “आद्यं यत् त्राक्षरं ब्रह्म त्रयो यत्
प्रतिष्ठता । स गुह्योऽन्यस्त्रिवृद्धे दो यस्तं वेद स वेदवित्”
मनुः । त्रीण्यक्षराणि वशां यत् । मध्यानासके
२ अन्दाभेदे न० । “विष्णु स्त्राक्षरेण (अन्दा) त्रीणो-
कावुदजयत्” यजु० १।११ । “विष्णु स्त्राक्षरेणाक्षर-
त्रयत्सकेन अन्दा त्रीन् भूरादीन् लोकान् उदजयत्”
वेददी० । त्रिवर्णात्मके तन्त्रोक्ते इमन्त्रभेदे तन्त्रसारे भूरि-
प्रयोगः । ४ विद्यायां स्त्री गौरा० ङीष् । पूर्वस्त्रययुक्त-
मात्रे त्रि० । “तदेतत् त्राक्षरं सत्यमित स इत्येक-
सक्षरं त्रौक्येकसक्षरमित्येकसक्षरं प्रथमोत्तमे अक्षरे
अन्दा मध्यतोऽन्तं नदेतदन्तं सत्येन परिगृह्येति सत्य-
मध्यमेव भवति नैवविद्वांसन्तं चिन्तितं” शत० ब्रा०
१४ ८।४।२ । इष्टके त्रिका० । [३३६] पु० हेमच० ।

त्राङ्ग(ङ्ग)ट न० । १ शिक्वभेदे २ धैताङ्गने च सेदि० ।
त्राङ्ग न० त्रीणि अङ्गान्यस्य । शौर्विष्टकते हविषि “मध्यां
जुह्वं द्वेषा जत्वाऽवद्यत्येषिष त्राङ्गेषु” शत० ब्रा०
१।८।१।८ । “त्राङ्गप्रश्न दोषो गुदं द्वेषा जत्वावद्यति
त्राङ्गप्रश्नं ओषेरथ हिरण्यशकलावदध्वाति” १६ ।

त्राङ्गाय हितं यत् त्राङ्गाय तत्साधनद्वयम् ।
त्राङ्ग ल ति० त्रिस्तोत्रुल्याः प्रमाथनस्य तद्धिताधीन्द्रि० इत्यसञ्

तस्य लुकि अच् समा० । १ अङ्गुलित्रयमिते “द्व्राङ्गुलं
त्राङ्गुलं वा तर्घातिक्रान्तं यूपस्य” कात्या० श्रौ० ६।
२।१।२ तथाभूतखातान्विते च स्त्रियां टाप् सा च सोम-
यज्ञस्य वेदिः । “तं खनन् इवान्धीषुक्तं त्राङ्गुलेऽन्वयिन्तं
सन्नात् त्राङ्गुला वेदिः स्यात्तद् ह्यापि पाञ्चित्राङ्गुलामेव
सौम्यस्याध्वरस्य वेदिं चक्रे” शत० ब्रा० १।२।५।६ ।
“पाञ्चिः सोमयागस्यापि वेदिं त्राङ्गुलखातःमेव मेने” भा०

त्राङ्गन न० समा० हि० । कालाङ्गनराङ्गनपुष्पाङ्गनरूपे
मिक्षिते अङ्गनत्वमे राजनि० ।

त्राङ्गल(लि) न० त्रयाणामङ्गलीनां समाहारः वा टच्स० ।
१ समाहृते अङ्गलित्वये “त्रिभिरङ्गलिभिः क्रोतः तद्धितार्थ-
दिगो लु तद्धितलुकि न टच् । त्राङ्गलि इत्येवेति
भेदः सि० कौ० ।

त्राधिष्ठान पु० त्रीणि मनोवाक्शरीराणि अधिष्ठानान्यस्य
तिष्ठणं जायदादीनामधिष्ठानं वा इत० । १ जीवे तत्पुरुष-
पक्षे न० “तस्येह त्रिाधिष्ठापि त्राधिष्ठानस्य देहिगः”
मनुः जायदादावस्यात्प्रयसाक्षिण कूटस्थे २ चैतन्ये न० ।

त्राध्वगा स्त्री त्रिभिरध्वभिर्गच्छति गम-इत० । गङ्गायासु
त्रिका० ।

त्रानीक पु० त्रीणि उष्णवर्षशीतास्थानि अनीकानि शुष्ना
अस्य । संवत्सराभिमानिदेवभेदे “त्रिपाजस्यो दृषमो विश्व-
रूप उत त्राधा पुरुष प्रजावान् । त्राणीकः पत्यते मा-
हिनावान्त्सरेतोधादृषमः शश्वतीनाम्” ऋ० १।५।६।२ ।
“त्रानीकस्त्रिभिरुष्णवर्षशीतास्थै रनीकैर्यु र्यैरुपेतः” भा० ।
२ हस्तप्रध्वरयाङ्गे सेनाभेदे स्त्री ।

त्रासृतयोग पु० त्रयाणां त्रिाधवारनक्षत्राणामसृततल्ल्यो
योगः । त्रिाधिनक्षत्रवारभेदानां योगभेदे । स च योगः
व्यो० उक्तो यथा “नन्दा भौमार्कवारे अवयवशतभिषाद्रान्य-
चित्राग्निभूलासापै र्भेद्रा समेता, शशनि भृगुसुतं फल्-
गुयुगभाद्रयुग्मैः । सोम्याङ्गे वै जया स्थान्मृ गगुरुहरिभेन्द्रा-
श्रियास्याभिजिह्विर्जीवे रिक्ता च विश्वादित्रिवक्ष्यविशा-
खासुराधामघाभिः । सौरै पूर्णां धनिष्ठाकरकमलजन्म-
युक्ता यदि स्याद् योगं प्राङ्गुस्त्रिपूर्वं सततशुभकरं चा-
सृतास्यं उनीन्द्राः” ।

त्राम्बक न० त्रीणि अम्बकानि त्रयनान्यस्य, त्रयाणां
लोकानां अम्बकः पितृति वा, त्रीन् वेदान् अम्बते
शब्दायते वा अग्नि-शब्दे ओष्पोपधः कर्मण्यण
संज्ञायापिति कः त्रिषु लोकेषु काणेषु वा अम्बः